

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות בלק - פינחס תשפ"ב ♦ עלון מס': 93

השגחה שבועית

גילוי אליהו

מספר לי יהודי: יומיים אחרי שנולד בננו, נודע לנו שהוא סובל ממום נדיר. היינו המומים. בבת אחת הוצפתי במידע רפואי שלא מצאתי בו ידיים ורגליים. התקשרתי לעסקן רפואי, כדי לעשות סדר בכל זה ולראות איך מתקדמים. העסקן אמר אז הרבה דברים שהיו בהם תועלת רבה, חוץ ממשפט אחד: דע לך, שמום כזה מראה שיש גם פגיעה במוח. אתה יודע מה זה עשה לי? הילד עבר את כל הטיפולים, והגוף שלו הגיב מצויק. הכול פועל בחסדי ה', ואני לא רגוע, כי כל הזמן אני יודע שהוא לא יהיה נורמלי. אולם, ככל שעובר הזמן החשדות הולכים ומתבדלים. הילד צומח ויכול לעשות כל מה שילד בגילו עושה, והוא מלא חן וחכמה ומתיקות מרגשת. חשבתי לעצמי: למה הקב"ה שלח את העסקן, לומר לי משפט שכל כך הציק לי במשך תקופה כה ארוכה? ואז כשהילד נהיה בן שלוש, הקב"ה האיר את עיני בתשובה. הגמרא מספרת (נדרים ג.) על רבי עקיבא ואשתו, רחל בת כלבא שבע, שבשנים הראשונות לנישואיהם חוו עוני מחפיר. בחורף הקר לא היה להם במה לחמם את הבית, ובלית ברירה הם ישנו בתוך תבן כדי לחמם את עצמם. משמיים רצו לעודדם, ואליהו הנביא נדמה לעני ודפק על דלת ביתם בבקשה: אשתי ילדה, ואין לי אפילו תבן בשבילה ובשביל התינוק. אמר רבי עקיבא לאשתו: תראי, ברוך ה', לנו יש תבן. יש אנשים שאפילו תבן אין להם. זה מה שקרה אצלי. הבן שלי היה צריך לעבור מה שהיה צריך לעבור, אבל יחד עם זה שלח לי הקב"ה המתקה. בכל פעם שאני רואה את הבן הזה שלי אומר איזה דבר חכמה, לומד ומתקדם, אני אומר לעצמי: יכול היה להיות הרבה יותר גרוע. הוא היה יכול להיות פגוע מוח, והוא לא! תודה לקל! העסקן לא נתן לי לחלום על כל כך הרבה טוב, והנה המציאות עולה על כל דמיון. כך זה בכל העניינים בחיים. יש אנשים שיש להם דירה קטנה, ואחרים שבכלל אין להם. יש שמתמודדים עם קשיי פרנסה, אבל הם מסוגלים לרוץ לפה ולשם, לעומת אלו שתקועים באשפוז בבית חולים. גם בבית חולים תמצא את זה שיש לו יותר מאשר לחברו, וכן הלאה וכן הלאה. אנחנו לא חייבים שאליהו הנביא יפוק בדלתנו ויאמר לנו במפורש שהמצב שלו יותר גרוע משלנו. די שנחשוב זאת בעצמנו. שנרגיש ברי מזל על כל הטוב שה' שולח לנו, ושנשמח עם כל קושי שנחסך מאתנו. את החשיבה הזאת לימד אליהו הנביא את רבי עקיבא. זה מה שהוא גילה לו, ואם זכיתם לחשוב כך, הרי לכם גילוי אליהו... בשורות טובות.

שבת שלום ומבורך, פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

בעל החוב הגדול דורש עוד

שיא השיאים בחובות הלבבות

הזהב שלו ומציע מעצמו משכון, אין זה מן הראוי שראובן ייקח אותו. האנושיות אינה מרשה זאת. ההתנהגות ההולמת הפשוטה בין בני אדם היא, שמי שחייב משהו לחברו, לא ינהג כך בשום פנים ואופן. להיפך, הוא יהיה אסיר תודה, וישמח עם האפשרות להוריד משהו מחובו הגדול. כאשר אדם אינו סומך על יוצרו יתברך, שיתן לו את כל צרכיו בעתיד, ודורש ערבון שאכן תסופק לו פרנסתו, הוא נוהג כאותו בעל חוב שעוד דורש משכון. רבינו מתאר דוגמת שיא השיאים: אילו היו כל עם ישראל, מאז אדם הראשון ועד ביאת המשיח, וביניהם שבעת הרועים, תנאים, אמוראים, גאונים, ראשונים, אחרונים, גדולי הקרית, ראשי הישיבות, רבנים, רשכבי"גים, צדיקים נסתרים וגלויים במשך כל הדורות עם כל המסירות נפש והתורה והמצוות; לו היו כל אלו מוסרים את כל מצוותיהם וחוקיותיהם, בשטר כתוב וחתום ליהודי אחד. והכול נוקף לזכותו. וכי יש דרך להעריך בכלל את קדושתו, מעלתו ודרגתו הנשגבה? הרי כל העולם כולו שייך לו. רבינו אומר, כי לו יצויר שיש יהודי כזה, **אין בכל המעשים הטובים האלו כדי לשלם אפילו על טובה אחת ויחידה של הבורא יתברך שמו לאדם!** אין לנו אפשרות לשלם! אין בעל חוב גדול יותר מאדם כלפי בוראו? כי הרי גם את המצוות אנחנו עושים באמצעות הכוח שהוא נותן לנו ברוב טובו וחסדו. וזה בא ומבקש משכון, כדי להבטיח שאותו בורא טוב ומיטיב ייטיב עמו בעתיד... על כל צרכי החיים הוא כבר מובטח, ורק על הכסף הוא דואג? רבינו מלמדנו, שכל מה שה' ית' עושה אתנו, הכול חסד ורחמים גמורים ועצומים. ואשרי הגבר שמתחזק בביטחון שלא יעזבו ולא ייטשנו לנצח, כי הוא היטיב, הוא מיטיב והוא ייטיב לנו, בפרנסה וכלכלה, לרחמים וחיים ושלוש וכל טוב. (מתוך שיעור 258 בשער הבטחון)

הוא מתפלל מהר מאוד וממהר החוצה. מישהו שואל אותו: לאן אתה רץ? - לעבודה! - וכי אין לך כסף? הוא נבהל, שרק לא ייקחו ממנו את הכסף שהוא עובד עליו כל היום - יש לי ברוך ה'. הכול בסדר. אז למה בוער לך לצאת כל כך מוקדם מבית המדרש? - תבין, אי אפשר לדעת מה יהיה. עכשיו החיים רגועים באופן כללי, אבל בעוד כמה שנים אצטרך הרבה מאוד כסף, ואני בעצמי אזדקן, וצריך דירות לכול יוצאי חלציי שיחיו, ולמושב זקנים, ואני חייב להכין כסף לפרנסת העתיד הרחוק. יהודי זה רוצה לחסוך מהבורא יתברך את הטרחה לתת לו פרנסה בעוד עשרים שנה, ולכן עובד על זה כבר עכשיו, כאשר על הדרך הוא מוותר על החובות שמוטלים עליו בעבודת ה'.

בפרק ו' קורא רבינו לאנשים כאלו **כת הממשכנים את ה"'**. פירושו: שאין להם אמונה שהאבא הטוב יפרנסם בעתיד, ולכן הם דורשים ממנו משכון כבר עכשיו, שיבטיח להם את הפרנסה. הבה נכיר את ראובן. הוא עומד לפני חתונת בנו הבכור, ולרגל המאורע הוא עושה את דרכו לגמ"ח החסד של שמעון הצדיק ומקבל על המקום מאה אלף ש"ח בתשלומים נוחים. עוברות שנתיים, ראובן הספיק לשלם רק עשר אלף שקל, והנה הוא בא לבקש גמ"ח של עוד מאה אלף, לחתונת בנו השני. כאשר הוא משלם עוד 20 אלף, הוא כבר ב"ה בחתונה השלישית, וכך מגיע החוב שלו ליותר מרבע מיליון שקלים! והי היום, שמעון הצדיק יוצא לדירה בצפת למשך שבוע, ואין לו בכיס כסף כדי לשלם את דמי השכירות. והנה את מי הוא פוגש? את ראובן, הלווה הסדרתי. ובדיקו יש לראובן חמשת אלפים שקל, והוא מוכן להלוות אותם לשמעון. שמעון מבטיח שהוא יחזיר, אבל ראובן אינו מוכן להאמין לו. הוא דורש משכון! מהאדם שהוא חייב לו כבר 270 אלף שקלים! האם אפשר להכיל בכלל התנהגות כזאת? גם אם שמעון בעצמו היה מוריד את שעון

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארח ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבלגיה 0-380-844-28 • מאוקראינה 380-947-100-633 • מארגנטינה 3988-4031 • מדרום אפריקה 87-551-8521

קו השגחה פרטית
אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

עלילות הבניין בלודמיר

זה שנים רבות שאני מחובר למקום ציון הצדיק הקדוש רבי שלמה מקארלין, זכותו יגן עלינו. צדיקים אמרו שלהיות על קברו בלודמיר זה ממש כמו להיות אצלו בחיים חיותו, ורציתי בכל לבי לזכות יהודים נוספים, שיוכלו להגיע לשם ולשפוך שיח. כך התעוררתי גם לבנות בית הכנסת אורחים במקום.

לאחר שנים רבות של חיפושים, ובאמצעות הלוואות מפה ומשם, לפני חמש שנים רכשנו שטח בגודל של דונם, בצמוד לבית החיים, ברחוב דראומונוב 6. במשך השנים ניסיתי רבות להתרים אנשים למען הבניין, אך ללא הצלחה. ככל שהשקעתי בהשתדלות, כך ראייתי איך הדבר 'בורח' ממני עוד ועוד. בסופו של דבר הגעתי למסקנה, שהמקום הזה ייבנה רק באמונה ובתפילה. כמו שהצדיק אמר: 'הדבר הראשון שאני עושה לחסיד שנוסע אליי, שיעבוד את ה' יתברך ללא שכל אלא אך עם אמונה פשוטה'.

הבנתי שהקב"ה רוצה שמקום כזה ייבנה רק באמונה ובתפילה. מי שנבחר לבנות את בית הצדיק יכול גם לבוא אליי, אני לא צריך לרוץ אחריו. פשוט עזבתי את כל ההשתדלויות והתחלתי להתפלל לקב"ה, שיזכה אותי לבנות בית לרבי, בית שייגעו אליו יהודים מכל העולם, ובזכותו יקבלו חיות מהצדיק כבחיים חיותו.

— — —

ביום ההילולא - כ"ב בתמוז תש"פ, הגעתי לשדה תעופה ריק. הקורונה עדיין מנעה מאנשים לטוס לחו"ל, וגם הביורוקרטיה של הנסיעה היתה קשה מאוד. ברוך ה' שלא חשבתי לרגע לוותר על השהייה בלודמיר בכ"ב בתמוז. לציון הגיעו בסך הכול ארבעה אנשים מארץ ישראל, ועוד כשלושים אנשים מאירופה.

לראשונה התקיימה הכנסת האורחים בשטח שנקנה ליד הציון, שם הועמד האוהל.

באותו זמן, ה'הכנסות אורחים' ברחבי אוקראינה לא פעלו כרגיל. הקורונה הורגשה היטב בכל פינה, ולכן לא היה מאיפה להשיג אוכל לאורחים. יהודי טוב התקשר ושאל: "אני נמצא כעת בדרך ללודמיר, האם צריך משהו להכנסת אורחים?" אמרתי לו שאני אשמח מאוד אם הוא יקנה אוכל לציבור.

היהודי לא חשב פעמיים, נכנס לחנות וקנה שם כל מה שאפשר לקנות בלי צורך בכשרות, כמו ירקות, דגים חיים עם קשקשים וכדומה. הוא קנה גם אמצעים לבישול האוכל. ברוך ה', ארגון ההילולא היה למעלה מכל חלום בימים אלו.

שבועיים לאחר מכן מצלצל אליי היהודי שקנה את האוכל. הוא מספר לי: "כשהגעתי לציון הייתי בחובות עצומים. אבל מאז שחזרתי הביתה אני מרגיש שהשפע רץ אחריי. אני בטוח שזה רק בזכות הצדיק. מה קורה עם הבניין?"

"אין לי אפילו דולר כדי להתחיל" - אני אומר לו.

"עם מה צריך להתחיל?" הוא שואל אותי.

"עם רישיונות לבניין גדול".

"עליי, אני כבר שולח לך עכשיו שש אלף דולר, שיהיה לך איך להתחיל". נכנסתי מיד לתהליך. במשך שנה התקדמנו עם הרישיונות, שהעלות שלהם הגיעה לכמעט עשרים אלף דולר. הרישיון הסופי היה צריך להגיע בחודש אב תשפ"א.

— — —

ביום ההילולא - כ"ב בתמוז תשפ"א, כבר חגגו יום הילולא רבתי, עם מאות אנשים. זכינו גם שתבואנה קבוצות נכבדות, ביניהן אדמור"ים יחד עם החסידים, אבל היו הרבה קשיים מכל הכיוונים. הקושי העיקרי היה שהמקום לא היה מוכן לקבל את מאות האורחים בכבוד הראוי להם. היו חסרים דברים מינימליים ביותר, כדי לקבל את הקהל הגדול.

בבוקר יום ההילולא נשברתי. נכנסתי לציון ובכיתי, פשוט נכנסתי לצדיק שעומד כמו בחיים חיותו, ואמרתי: "רבי, הזמנת אנשים להגיע אליך, אני

הטלית של ר' חיים

הרה"ג ר' שמעון הירש מספר: בכל פעם, בעת מסירת השיעור בישיבה, יש לי מנהג להוסיף סיפור שיש בו מוסר השכל. בעבר היה עלי לעמול ולהתייגע כדי למצוא סיפורים מרתקים ומלמדים, אבל היום, כבר אין לי כל קושי בכך. אני מתקשר לקו השגחה פרטית, מקשיב דקות ספורות, וכבר יש לי סיפור מאלף ומוסר בצדו. באחת הפעמים שמעתי סיפור נפלא, בשלוחה מספר 3, בדרשות של ר' דוד, אולם לא ידעתי אם לספרו לבחורים, מכיוון שאין זו הלכה פסוקה שכך צריך להתנהג. מצד שני, זה היה סיפור יפה ומרגש, וחשבתי שתהיה תועלת גדולה ממנו, אולם שמרתי אותו בלבי.

זמן קצר עבר מאז ששמעתי את הסיפור, והנה הזדמן לי להיות במחיצה אחת עם שר התורה מרן ר' חיים קנייבסקי זצוק"ל. סיפורתי לו את הסיפור בקצרה ושאלתי אם ראוי לספרו לבחורים. ענה לי מרן דעת תורה: "מצווה לפרסם!"

וכך סיפר ר' דוד: בחברא קדישא, יש מומחה גדול בכל מה שקשור לליקוט עצמות וקבורתן מחדש, הלוא הוא הרה"ח ר' מנחם מנדל עקשטיין שליט"א מזקני חסידי נדבורנא, אשר מעל ליוכל שנים מתעסק בעבודת הקודש. כאשר הפוסק הגדול הרה"ג ר' שמואל הלוי וואזנר ז"ע היה בחיים, היה ר' מנדל שואל אותו בכל דבר ודבר, עד שהרב וואזנר אמר עליו שהוא בעצמו כבר יכול להיות רב לעניינים אלו, מרוב שהוא שאל את כל סוגי השאלות האפשריות.

אחרי לוויה של הטמנת ארון של עצמות שהועלו מאזור קזחסטן, שאלתי את ר' מנדל - כך מספר ר' דוד - אם כבר יצא לו להתעסק בהעלאת עצמות מאזור זה.

"כן", הוא אמר, "זה היה משהו יוצא דופן".

ר' מנדל קיבל בקשה מר' דוד גרוס, יהודי זקן הגר בארץ ישראל, להעלות את עצמות אביו ר' חיים ז"ל לארץ הקודש, לבית החיים בבית שמש. ר' מנדל נסע במיוחד לבית החיים בקזחסטן, איתר את המצבה, נעמד באמירת מזמורי תהילים וסדר של בקשת סליחה מהנפטר והחל בעבודה. הגוי שלצדו מפנה את החול, ור' מנדל מרים את הבלוקים. ברגע שהירים הוא נבהל מאוד. מול עיניו נגלתה טלית צמר עבה, מהסוג שיהודי גליציה היו מתעטפים בה. טלית שלמה ששרדה בקבר שישים ושלוש שנים!

כאשר ר' מנדל ניגש לפתוח קבר, הוא לא עושה זאת לפני שהוא מקבל אישור מכמה רבנים מזקני הדור, שהם לוקחים על עצמם את האחריות לפתיחת הקבר. ר' מנדל קיבל אמנם אישור, אבל הוא ידע שמדובר באדם פשוט ששמו היה חיים בן ר' יצחק גרוס, גומל צדקה וחסד. הוא לא העלה בדעתו שהוא עומד לפתוח קבר של גדול בישראל. מה יעשה? האם ימשיך בעבודה או יעצור?

פלאפון לא היה עמו, וגם לא אמצעי תקשורת אחר. היחיד שאיתו הוא יכול לדבר היה הריבוננו של עולם. ר' מנדל פתח בתפילה נרגשת. עשר דקות הוא שפך את לבו ובקש סימן מן השמים אם להמשיך או להפסיק. בתום אותן עשר דקות שר' מנדל מתגעגע אליהן עד היום, הוא חש משיכה פנימית עזה להמשיך ולעשות את המוטל עליו, כאילו דוחפים אותו לפתוח את הקבר עד הסוף ולהעלות את העצמות ארצה.

עתה גדל הפלא בעיניו עוד יותר.

רוצה להביא להם את הטוב ביותר, אבל אין לי איך". אמרתי ברוב כפי: "רבי, אני רוצה כאן בניין. לפחות עד היארצייט הבא, שיהיה כאן בניין ראוי לקבל בו את האורחים". אחרי שעה ארוכה הרגשתי שהרבי ענה לי: 'יתרגע, יהיה כאן בניין'. אם היו שואלים אותי איך יהיה בניין בשנה הבאה, והרי הבנייה לבדה אורכת כמה שנים, לא הייתי יודע לענות. אבל הצדיק כבר אמר שהוא לוקח את השכל, אז פשוט 'האמנתי' שיהיה בניין.

— — —

כ"ה בתמוז - ההתמודדות מחריפה. חוזרים הביתה ומולדמיר מגיעות שמועות, שהתושבים הגויים מתנגדים לקבלת הרישיונות, שהיו אמורים להגיע במלואם שבועיים אחרי ההילולא. הם ראו את הציבור הגדול שהגיע ביום ההילולא, דבר שהם לא היו רגילים אליו, והם עושים הפגנות: "לכאן היהודים לא יגיעו". זאת היתה הסיסמה שלהם.

בהשתדלות של הרב של זייטומיר, הרה"ג ר' שלמה וילהלם שליט"א, נשלח יהודי טוב בשם אלכסנדר שלמה, ולו קשרים מסועפים ברחבי אוקראינה, כדי לנסות להרגיע את הרוחות. אלכסנדר שלמה מגיע לשם ואומר לי: "שמע, ניסיתי הכול. אין שום סיכוי שבערייה יאשרו את זה".

אמרתי לקב"ה: "אני מאמין שכל מה שאתה עושה, לטובה אתה עושה". התחזקתי ביותר, שעוד נזכה לראות את הטובה בעיניי.

יום למחרת, אלכסנדר שלמה עדיין נמצא בלודמיר, והנה מגיע טלפון מראש הקהילה היהודית בלודמיר, שאומר: "בניין המלון המרכזי של העיר עומד למכירה". המלון נמצא ברחוב קניאציה וסילקה 1, שתי דקות הליכה מבית החיים, ועומד למכירה כפשוטו. בניין שלם מוכן, לא שטחים שצריכים לעבור רישיונות, תוכניות, חפירה, בנייה, רכישת ציוד ועוד, ללא תהליכים ארוכים שנמשכים על פני כמה שנים. אנחנו פשוט מקבלים בניין שלם, כולל כל הציוד, כולל פועלי ניקיון, ממש הכול ככול.

מיד נשלח אלכסנדר שלמה לשבת עם המוכר, על מנת לסגור את שלבי הרכישה.

מאז עברנו ניסים ונפלאות, בכל יום ניסים גלויים ממש. עד שבז' באדר ראשון תשפ"ב, יום ההילולא של משה רבינו שהתפשטות שלו בכל דור ודור, נגמרה הרכישה.

פשוט בניין בלילה אחד. לפעמים, כשמזמרים את הזמר 'איש חסיד היה' במוצאי שבת, עולה המחשבה 'איך זה יכול להיות', איך נבנה לו בניין בלילה אחד. אז הנה. אנחנו רואים בעיניים שזה יכול לקרות. הצדיק מראה כל הזמן: תאמינו, בלי שכל, הקב"ה הוא כול יכול. אם היו שואלים אותי איך יכול להיות שיהיה כאן בניין להכנסת אורחים בשנה הבאה בהילולא, לא הייתי יודע לומר שהבניין כבר מוכן מזמן.

כשעבר שבוע ונדוד בעיר דבר הרכישה, רעשה כל לודמיר. אחד מהתושבים פרסם לכלל תושבי העיר: "זוהרים שלפני שבעה חודשים אמרתי לכם, 'אל תפריעו ליהודים?' כי כשהיהודים רוצים בניין - יהיה להם. תיתנו להם עכשיו, כי אם לא, בסוף הם יסתדרו עוד יותר טוב. תראו איך הצליח להם. הם קיבלו בניין שלם!"

נס גלוי נוסף עשה אתנו הקב"ה: כשהקנייה נחתמה, הטנקים הרוסיים כבר עמדו בהיכון בגבולות אוקראינה לקראת המלחמה. אנשים ניסו לומר לי: "אל תקנה עכשיו, כי אולי תפרוץ מלחמה ואז מחיר הבניין יהיה זול יותר".

לא שעיתי לעצתם. אמרתי, "אם הקב"ה שולח עכשיו את הבניין, מי אני שאחכה?" הלכתי בתמימות עם דברי רש"י הידועים: 'התהלך עמו בתמימות ולא תחקור אחר העתידות'. אכן, החלק הראשון של התחזית התגשם, שבועיים לאחר הקנייה פרצה המלחמה באוקראינה. אולם החלק השני התבדה לגמרי. עכשיו, כשכבר עברו כארבעה חודשים מתחילת המלחמה, מתברר גדול ההשגחה העליונה. לודמיר שוכנת שנים עשר קילומטר מהגבול הפולני. עד המלחמה המקום היה מהמקומות המרוחקים באוקראינה, וכעת לודמיר היא מהמקומות המבוקשים ביותר, מכיון שהרוגע נשמר שם גם בימי המלחמה. אם הייתי מחכה עם הקנייה, ספק גדול אם היו מוכנים למכור לי עכשיו את הבניין, וגם אם כן, המחיר היה עולה בהרבה.

אני מסיים בהודאה, 'עד הנה עזרונו רחמיך ולא עזבונו חסדיך ה' אלוקינו', ומבקש 'אל תטשנו ה' אלוקינו'. שנוכל לסיים בקרוב עם השיפוץ של הבניין, ושהבניין יוכל להכיל את עשרות אלפי האנשים שיגיעו במשך השנה לצדיק, לעמוד לפניו ולפעול אצלו כבחיים חיות.

(יום רביעי פרשת חוקת תשפ"ב, בוקר / סיפור מס' 28317)

מתחת לטלית היה המראה צפוי ביותר, כמו של מי שנפטר לפני זמן כה רב. לא היה כל זכר לתכריכים, ורק עצמות היו שם. הרימה עשתה את תפקידה בנאמנות ובדיוק מדהים. הכול נאכל, אבל הטלית נשארה שלמה בהשגחה פרטית מיוחדת מלמעלה! זהו דבר שהוא לגמרי מחוץ לדרך הטבע.

ר' מנדל הביא את הארון ארצה והמשיך עמו עד לקבורה. אמנם אין זה מתפקידו ללוות את המת למנוחתו האחרונה בארץ ישראל, אולם התחושה האישית שלו היתה, שמכיוון שהוא טיפל בעבודת הקודש, יש לו אחריות לראותו נטמן כדת באדמת ארץ הקודש.

למנהג זה היה עתה משמעות מיוחדת. כאשר יצאו ללוויה, ניגש ר' מנדל לרב וסיפר לו על דבר הטלית העתיקה ששרדה בתוך הקבר. השאלה עכשיו היא, מה לעשות? המנהג בארץ ישראל הוא, שאין קוברים את המת בטלית. דעת הרמ"א שמי שהיה נזהר בציצית מניחים לו ציציותיו, אבל רבינו תם כתב במפורש, כי הציצית הרי רומזת לתרי"ג מצוות, והטלית מעידה שהאדם קיים את כל התורה כולה. עתה - כך כותב רבינו תם - שנתמעטו אנשי מעשה, ומי יאמר זיכתי לבי וקימתי את כל המצוות כולן? אם האדם לא קיים את כל המצוות, הרי זו עדות שקר שעלולה להפריע לאדם בעולם האמת. בימינו נוהגים בארץ ישראל, שאף צדיקים גדולים ועצומים אינם נטמנים בטלית. ומה יעשו עתה? הרי אין זו טלית פשוטה כלל וכלל. טלית שמן השמים שמרו אותה והשגיוהו עליה, אי שם בתחתיות ארץ, בקזחסטן, ונתנו לרימה הוראה מדויקת שלא לגעת בה כלל וכלל, דורשת התייחסות מיוחדת.

הרב קרא לבנו הזקן של ר' חיים גרוס וביקש: "ספר לנו על אבא שלך".

"אני לא זוכר הרבה, כשנפטר הייתי בחור בן עשרים", התנצל הבן. "ברחנו מגליציה מאימת המלחמה, ואבי ז"ל אמר לי, כי הוא רואה שלבו חלש והוא לא יחזיק מעמד. הוא ביקש ממני שבעת פטירתו ייטמן היכן שאמצא מקום ראוי, ושכאשר יתאפשר לי אעלה אותו לארץ ישראל. מה שאני יודע זה מה שכתוב על המצבה: נתן צדקה וחסד בחיבה ואהבה".

"יפה מאוד", אמר הרב, "אבל זה לא מספיק. יש הרבה אנשים שהם בעלי צדקה, וברכה תבוא על ראשם, אולם כאן יש משהו מיוחד דווקא עם הטלית. האם זכור לך פרט מחייו של אביך שקשור בטלית או בציצית?"

"הו, בוודאי", נזכר הבן בבת צחוק, "אבא שלי נזהר כל ימיו שלא לשוחח שיחת חולין בזמן שהוא עטוף בטלית. אפילו כאשר שאלו אותו לשמו כדי לקרוא לו לעלייה לתורה, הוא היה מוריד את הטלית, עונה 'חיים בן יצחק' וחוזר ולובש אותה".

הרב התרגש מאוד. יהודי תמים מקבל על עצמו קבלה להדר במצווה ולשתוק עם הטלית, והוא זכה שבורא כל העולמים ישמור את טליתו עשרות שנים! שהרי הקב"ה אינו מקפח שכר כל בריה. לא רק זה, אלא שהוא זוכה כי שלמותה של טליתו תתגלה ותתודע בציבור בעת שמעלים את עצמותיו ארצה.

הרב הורה בהוראת שעה לטמון את הטלית על עצמותיו. זכה היהודי ר' חיים בן יצחק שמעשהו נודע ברבים, לחזק ולעודד את השותקים בעת התפילה. ולא עוד אלא שמרן רבי חיים ז"ע הורה: "מצווה לפרסם!"

זהו נוסח מצבתו בבית העלמין 'ארץ החיים' בבית שמש:

פ"ג, ר' חיים גרוס ב"ר יצחק ז"ל, מהאלשיץ, גליציה.

עטרת תפארת משפחתו, גמל צדקה וחסד בחיבה ואהבה.

נפטר במקום גלותו באקטיבנינסק קזחסטאן, י' תמוז תש"א.

הובא למנוחות בארה"ק כ"ג מנחם אב תשס"ד

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים.

(מתוך שיעור 248 בשער הבטחון)

שאלה פרטית

שאלות ותשובות באמונה, בטחון והשגחה פרטית

ברצוני לשאול שאלה כללית: בעת ניסיון, כגון כשהמצב דחוק מאוד חקוקים לכסף למטרה דחופה, או בעתות חולי וכן עם כל צרה שבאה - מה למעשה צריכים לחשוב, ובאיזו מחשבה להתחזק?

ר. ש. מבית שמש

שאלה מספר 45

זאת למודעי, שבהוראות למעשה בכל ענייני אמונה וביטחון צריך כל אחד לקיים לעצמו 'עשה לך רב'. התשובות שמתקבלות מהקוראים החשובים, הן אך ורק כדי לדון ביחד בסוגיית הביטחון, אבל להוראה למעשה שכל אחד ישאל את רבו.

השלך על ה'יהבך

הרב שמעון רוטמן מבית שמש: אחד הכללים במידת הביטחון זוהי הידיעה שנמצאים בידי של הקב"ה, ושבוודאי ה' הטוב יעזור וישיע. בעת קושי מומלץ לחדד נקודה זאת. ולכן באותה עת כדאי לשנן פסוקי ביטחון, כדוגמת 'אין מעצור ביד ה' להושיע' וכיוצא בזה. דבר זה עצמו כבר מביא הקלה, ובוודאי בזכות ההתחזקות רואים ישועה גדולה.

וביתר חידוד אומר לנו הרב גבריאל ברקוביץ מירושלים: יש מצבים שבהם צריכים להתבטל לגמרי מפני רצון ה', כנאמר (תהלים מו, יא): "הרפו ודעו כי אנכי אלקים". פשוט להרפות, להסיר את הדאגה מהלב. להשלך את המשא אל ה'; "השלך על ה' יהבך", ולדעת כי רק ה' מנהל את המצב, ורצונו זה מה שיהיה.

הרב יהודה גבירצמן מבית שמש: צריך לדעת כי בכל צרה ומצוקה ה' עמו, "עמו אנכי בצרה". כאשר יודעים זאת, מקבלים ישוב הדעת ומתחזקים מאליו.

הרב ברוך וויס מבית שמש מסביר זאת בדברי מליצה נאים: מעשה באדם שהיה תמיד טרוד ודאוג, מסובב בדאגותיו ובטרדותיו. תדיר היה מתוח ופחד על מה שיהיה בעוד רגע. באחד הימים ראוהו שהוא רגוע. שאלו אותו: כל הבעיות שלך כבר הסתדרו? לא - הוא עונה - ראיתי כי באו מים עד נפש, ואיני יכול לשאת כל כך הרבה דאגות. הלקן שכרתי איש אחד שידאג עבורי את דאגותי, ותמורת כך אני משלם לו עשר אלף דולר בכל חודש. שאלו אותו: מהיכן תביא לו סכום כה גדול? - על שכרו - הוא עונה - שהוא ידאג. על כך בדיוק אני משלם לו... אכן זהו הפתרון: לתת למישהו אחר את הדאגות. ומי לנו גדול מה', שהוא יודע בצורה הטובה ביותר איך לדאוג עבורנו...

הרב חיים אייזנבאך מאשדוד: שישים אל לבבו, שעד הנה בכל הניסיונות שבאו עליו עזרהו ה', ובוודאי יעזרהו גם עתה. כמובא בשבעת התנאים בחובות הלבבות.

קץ שם לחושך

הרב דוד לייפער מירושלים והרב שלמה קריבוס מבית עילית: בוודאי ה' יעזור ותצא מחשכה לאורה. וזה הדבר

השפעה פרטית

מדבר חיים מנתניה. אני מאוד הנהגה מהקו, הוא מחזק אותי מאוד ואני מקשיב לו מידי יום. במיוחד אהובה עלי 'שיחת החברים', מאת הרבנים החשובים שמדברים דברי חיזוק.

מצד המקילים

לצורך רכישת דירה הגשתי בקשה להלוואה מהבנק, אותה התמהמה הבנק זמן רב מלאשר. הבטחתי לתרום להצפת העלונים בארבעים בתי כנסת. חצי שעה אחרי ההבטחה אושרה ההלוואה.

מצד המותנים

קח גם אתה שותפות קבע בהצפת האמונה בעולם

ותזכה להבטחת הווה למזכי הרבים: בניים ובני בני יראים ושלמים

התקשר עכשיו

לקו השותפות 02.6313.742

העברה לבנק | משלוח בדואר | בעמדות נדרים
לאומי סניף 902 | ת.ד. 5475 | פרוט על שם
חשבון 57390056 | ירושלים | 'שער הבטחון'

שאלה לעלון 95

אני מתעסק עם מכירה של מוצר מסוים. אני לוקח את המחיר הרגיל והמקובל בשוק, אך פעמים רבות כשהלקוח מתלבט, אני מוריד קצת מהמחיר. שאלתי היא אם מצד אמונה וביטחון זה בכון לעשות כן? שהרי אם נגזר עליי שיגיע אליי סכום כסף מסוים, הרי גם אם אני מוריד מהמחיר, הכסף המדובר יבוא אליי. ואולי נתינת הנחה היא ריבוי השתדלות ולהיטות לגמור את העסקה?

א. ר. מחיפה

מסירת שאלות ותשובות: בקו השגחה פרטית 02-30-11-300 | שאלות 02-6599189 | דואר אלקטרוני 0203011300@gmail.com | במייל 0203011300 | בקבצים 02-6599189 | תשובות יתקבלו רק עם שם מלא ושם עיר עד יום ראשון פרשת מטות. שם השואל יכתב בראשי תיבות ושם עיר.

הארה פרטית

מתוך שיעורי המשפיעים 'בקו השגחה פרטית'

נקודה מתוך שיעורו המופלא של הרב"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א

רגע של ניסיון

רק לרגע. במלוא המובן של המילה - רגע, שנייה. שניה של התחזקות וכבר נמצאים אחרי הניסיון. את אותו רגע של ניסיון יש לנצל היטב, בחיזוק ובהתקרבות לה', ועל ידי כך, מלבד זאת אשר יתחזק יותר באמונה עוד יעבור לו הצער שהוא שרוי בו. וכך מובא בבית הלוי (קונטרס ביטחון, אות כד): "וזאת תורת האדם הישר, כשמגיע לו איזה צער חלילה או חסרון מזונות, לא ירבה בהשתדלות, רק יפשפש במעשיו אשר לא טובים שסיבבו לו כל זה, וכאמרם (ברכות ה, א) אם רואה אדם שייסורים באין עליו יפשפש במעשיו, וישוב ממעשיו הרעים וישפוך שיחו לפני הקב"ה שיחלצו למרחב, כמאמר הכתוב (תהלים קב, א): "תפילה לעני כי יעטף ולפני ה' ישפך שיחו". וכאמרם במסכת נדה (ע): "מה יעשה אדם ויתעשר יתפלל למי שהעושר והנכסים שלו". ויחזק לבו בביטחונו ובתקותו בו יתברך, ויקבע בלבו אשר בלעדו יתברך אין לו ממי לבקש עזרה. וכבר מבואר בספר נפש החיים (שער ג, פרק יב), אשר אם רואה אדם את עצמו בצער חלילה, יתבונן באחדות הבורא אשר אין עוד מלבדו, ואז ממילא יסתלקו ממנו כל הדינים והקטרוגים", עכ"ל.

רגע של ניסיון, רגע של התחזקות, רגע של התעלות.

'ניסיון' הוא מלשון 'הרמה'. כשאדם בא לידי ניסיון הוא מתגבר עליו, על ידי הניסיון עצמו הוא מתרומם. על הפסוק "צדיק כתמר יפרח" מסביר המלבי"ם, ש"כל הרואה מכיר ואומר, שעל ידי זה עצמו שהמריעים קמים על הצדיק, על ידי זה יפרח כתמר ויתרומם ויחלח". בענייני אמונה יש הרבה ניסיונות. אלה הן הזדמנויות לקבלת חיזוק באמונה ולהתקרבות אל ה'. האמת הוא כי ניסיון הוא רק דמיון, זה לא דבר אמיתי. במסכת סוכה (נב.) מובא שלעתיד לבוא הקב"ה יחטט את היצר הרע, "צדיקים נדמה להם כהר גבוה ולרשעים נדמה כחוט השערה". כשנדייק בלשון חז"ל נראה שהם אומרים בלשון 'נדמה'. לעתיד לבוא כאשר יחטט את היצר הרע, כולם יראו שזה היה רק 'נדמה', דמיון ותו לא.

כך גם מסופר במדרש, שכשהלך אברהם אבינו לעקוד את יצחק נעשה השטן לפניהם כנהר גדול ונכנסו אברהם ויצחק במים עד צווארם. כל הניסיון היה רק דמיון של נהר. כך גם היה בניסיון של חטא העגל, שנשלו בו ישראל כשהשטן הראה 'דמות' מיטתו של משה, משהו לא אמיתי שהוא רק דמיון. ועל זו הדרך הם כל הניסיונות.

מלבד זה שהניסיון הוא רק דמיון, הרי שהניסיון הוא

שיעורי הרב"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א נמסרים פעם בשבועיים באידיש ופעם בשבועיים בעברית, בלוחות 2 < 3 (לאחר בחירת השפה)

הדפסה: פריינט-גוט

הכלית העלון הוא, לקרב את האדם לבורא עולם. חלילה שהוא יתחזק להחזיק ולשמוע קריאת התורה.

הנצחה פרטית

לזכות עידן ישראל בן טרז אסתר ודוג' איריס נועה בת סוליקה ויוצ"ח שיחיו

עלונים ל- 100 בתי כנסת

בהודאה על העבר ובקשה על העתיד

עלונים ל- 50 בתי כנסת

לפרנסה בשפע וברוח ובניקל.

עלונים ל- 40 בתי כנסת

לפרנסה בשפע ושזוכה לבטוח בה'.

הייתי צריך לישועה בפרנסה ורציתי להתקבל למקום עבודה הבטחתי לתרום 40 בתי כנסת ובי"ה תוך תקופה התקבלתי לעבודה שרציתי והבטחתי לפרנס.

רציתי למצוא שוכר לדירה הבטחתי לתרום 40 בתי כנסת ובי"ה תוך כמה ימים מצאתי שוכר.

בעילום שם ליוזג והגון בקרוב.

המעוניינים להפיק את העלון מוזמנים להתקשר למשרד ההפצה

בטלפון 02-5866-075

מענה אנשי בין 13:00-15:00

ניתן להשאיר הודעה בל שעות היענות ותוזר אליכם בס"ד

משלוח העלונית יהיה ללא תשלום למימין 250 עלונים תשלום
בבגזת בקורות חלקה או 20 עלונים במחיר משלוח בלבד

מייל לשליחת ספורים: A023011902@GMAIL.COM

העלון יוצא לאור גם באידיש ואנגלית

לקבלת העלון במייל 7 - 023011300@GMAIL.COM